

Dráčie srdce

Záhada zelenej
jaskyne

Dračie srdce

Záhada zelenej jaskyne

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Ana Galánová
Dračie srdce – Záhada zelenej jaskyne – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

Dráčie srdce

Záhada zelenej jaskyne

Ana Galánová

Ilustroval Pablo Pino

 P R E S S

2016

Môjmu synovcovi Miguelovi

Ana Galánová

Pre Jesi a Agosa

Pablo Pino

Čo sa stalo doposiaľ

V mestečku Samarado sa dejú veľmi divné veci. Kaliho drak Mondrago odniesol z hradu starostu Wickenburga knihu. Je to veľmi zvláštna kniha. Volá sa Rídel a vie hovoriť. Rídel oznámil Kalemu, Maji, Kasimu a Arkovi, že sa musia vypraviť do Hmlistého lesa, pretože zahalený Kat v ňom rúbe hovoriace stromy.

Keď naši štyria priatelia došli do Hmlistého lesa, zistili, že naozaj takmer všetky stromy už

zmizli. Spoznali tiež dub Dubiňák, starý strom, ktorý im zveril úlohu: musia nájsť šesť semienok, aby ich zasadili v lese v noci počas splnu a zachránili tak hovoriace stromy.

Vďaka stopám, ktoré dostávajú od Rídela, objavili prvé semienko v sekvoji, v najvyššom strome v Samarade, ktorý rastie na nebezpečnom Vlčom kopci, kde Mondrago takmer zle skončil, keď ho napadla svorka besných vlkov.

Druhé semienko bolo v labyrinte baobabu, v systéme podzemných tunelov, ktoré slúžia na rozvod vody uchováanej v strome na zavlažovanie úrody. Vo vnútri labyrintu na Kaleho, Maju a Arka zaútočili zúrivé krysy a museli sa postaviť tvárou v tvár aj Murdovi, starostovmu synovi a svojmu najväčšiemu nepriateľovi. Našťastie sa nakoniec dostali von živí a zdraví a splnili svoju úlohu.

Keď sa vydali hľadať tretie semienko, Kale zistil, že ten podlý Murda a jeho bratranec Dupák uniesli Mondraga. Aby ho dostali späť,

musel sa Arko obliecť do brnenia a postaviť sa zlosynovi Dupákovi v súboji. Súboj bol dramatický, ale Arko nakoniec zvíťazil. Keď boli mimo nebezpečenstva, vydali sa do Kurielovej chyže, kde bratrance – zloduchovia ukryli Mondraga. V neďalekom Červenom jazere odhalili ďalšie semienko, ktoré sa ukrývalo v banyane. Strom bol chránený stovkami hladných piraní a Maja sa musela vyzbrojiť poriadnou dávkou odvahy, aby vliezla do improvizovanej loďky a semienko získala.

Teraz už majú tri semienka, ale ich poslanie sa ešte neskončilo. Stále ešte musia získať ďalšie tri a odhaliť mnohé tajomstvá.

Kdeže sa asi skrýva štvrté semienko?

A akým novým výzvam sa budú musieť postaviť teraz?

Kto je ten Kat a prečo je starý liečiteľ Kuriel, zatvorený v kobkách Wickenburgovho hradu, obvinený z výrubu stromov?

Odhaľ odpovede na tieto otázky a oveľa viac
v ďalšom Mondragovom dobrodružstve.

KAPITOLA PRVÁ

Zvláštna správa

Kale sa rozhodol, že strávi noc v dračích stajniach spolu s Mondragom. Rodičia mu zakázali vodiť draka do hradu, pretože sa počúral, zožral všetko, čo našiel, a rozbíjal veci svojím ohromným chvostom, a tak mu povedali, že pokiaľ nebude dobre vycvičený, nemôže sa do hradu vrátiť. Ale Kale ho nechcel nechať samého. Nie po tom, čo sa stalo predchádzajúci deň s Murdom a jeho bratrancom Dupákom. Nechcel podstúpiť riziko, že tí zlí chalani sa

vrátia a unesú ho alebo mu niečo urobia. Riešenie spať v stajniach mu pripadalo perfektné, ale celú noc ani oko nezažmúril. Mondrago chrápal ako medveď a neprestával sa na svojom mieste prevaľovať, a okrem toho ho slama pichala a svrbelo ho celé telo.

Vo vedľajších stajniach spali spokojne draky rodičov, Kudo a Karma. Vyzeralo to, že ich chrápanie neruší.

Mondrago sa otočil a jedno zo svojich nožísk položil Kalemu na tvár.

„To je ale otrava,“ ohradil sa Kale a pokúsil sa ho odstrčiť. Posadil sa a oprel sa chrbtom o drevenú stenu.

Okienkom dovnútra prenikali prvé slnečné lúče. Už sa rozodnievalo a ďateľ začal ťukať zobáčikom do múrov dračích stajní.

ŤUK ŤUK
ŤUK ŤUK

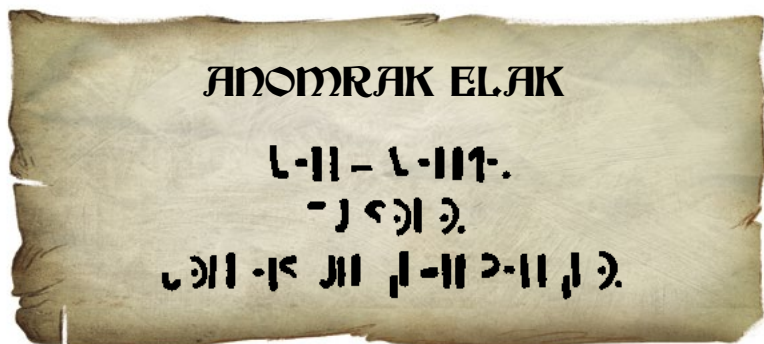

„To mi chýbalo,“ povedal Kale a zakryl si uši rukami. Bol vyčerpaný. Zívol a pokúsil sa uhniesdiť na slame, ale keď sa pohol, začul zašušťanie papiera vo vrecku.

Ako na to len mohol zabudnúť? Predchádzajúci deň, keď boli v Kurielovej chyži, aby našli Mondraga, zobrať zo zeme útržok pergamenu so zvláštnymi symbolmi. Na prednej strane

stálo ANOMRAK ELAK a na zadnej – cez obe strany papiera – boli čiary, ktoré vyzerali, že nemajú zmysel. Vyzeralo to na zašifrovanú správu.

Strčil ruku do vrecka a vytiahol starý a pokrčený papier.

„ANOMRAK ELAK,“ prečítal nahlas. Čo by to mohlo byť?

Zopakoval slová niekoľkokrát po sebe a zrazu porozumel.

Bolo to jeho meno pospiatky! ANOMRAK ELAK: KALE KARMONA.

Správa bola určená jemu!

Liečiteľ Kuriel mu napísal správu!

To je zvláštne, premýšľal Kale. Kedy to napísal? A ako mi ju chcel odovzdať?

Kuriel bol nemý osamelý starec, ktorý žil uprostred lesov a venoval sa príprave liečivých nápojov a masťí, ale práve teraz bol zatvorený v kobkách na Wickenburgovom hrade. Starosta ho obvinil, že práve on je tým katom, ktorý rúbe stromy v Hmlistom lese. Všetci

v mestečku si myslia, že si väzenie zaslúži, ale Kale je presvedčený o jeho nevine. Kuriel by nikdy nezničil miesto, kde nachádzal liečivé korigény a bylinky. Okrem toho nemal draka, a keď bol Kale s kamarátmi v Hmlistom lese a rozprávali sa s dubom Dubiňákom, videli Kata s ohromným, zúrivým drakom. Našťastie si ich nevšimol. Alebo nebodaj predsa?

Snaží sa mu snád' Kuriel niečo povedať?

Videl ich, keď vstúpili do lesa, a chce na nich nastražiť pascu?

Kale skúmal čiary a symboly naškrabané na papieri.

Možnože kamarát Kasi by mu mohol pomôcť rozlúštiť to. Tomu šlo lúštenie takýchto hádaniek oveľa lepšie, ale bolo ešte príliš skoro. V tomto čase ešte nikto nebol hore, ani jeho rodičia.

Zdvihol papier proti oknu, aby si ho lepšie prezrel, a zrazu sa mu zastavil dych.

Správu si mohol krásne prečítať, keď ju podržal proti svetlu. Čiary zo zadnej strany vyplňali časti vpredú a vytvárali tri riadky. Tri obyčajné riadky, ktoré spôsobili, že by sa v ňom krvi nedorezal.

**PRÍD MA NAVŠTÍVIŤ.
IBA TY.
STE VO VEĽKOM NEBEZPEČENSTVE.**

Kalemu prebehol mráz po chrbte. Papier sa mu triasol v ruke. Kuriel sa s ním chcel stretnúť osamote!

Čo bude robiť?

Myšlienka vydať sa do kobiek Wickenburgovho hradu ho vydesila. Ak ho starosta, jeho syn Murda alebo – a to by bolo najhoršie – jeho zabijacké draky chytia, ktovie, čoho by boli schopné. Neboli to normálne draky. Tieto dokázali meniť tvar a žrali živé zvieratá a určite aj ľudí.

Ale Kuriel mu oznamoval, že sú vo veľkom nebezpečenstve, a ak on môže urobiť čokoľvek, aby ochránil svojich priateľov, musí to jednoducho urobiť.

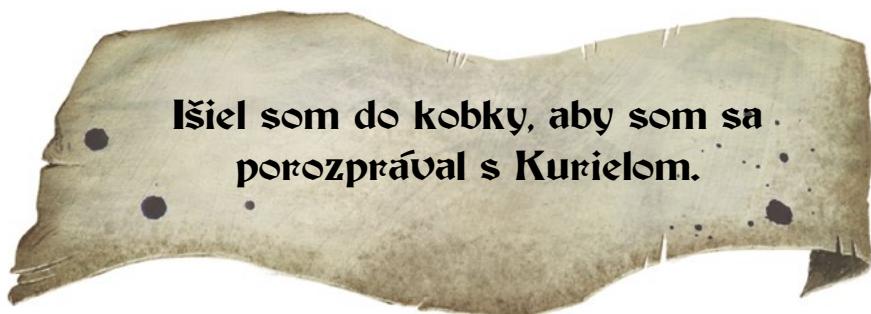
Musím ísť, rozhodol sa Kale a dodával si odvalu. S trochou šťastia, keď pôjdem hneď teraz, zistím, čo Kuriel chce, skôr než sa všetci prebudia. Ale musím byť opatrný. Bude lepšie, keď pošlem poštového holuba ku Kasovi, aby vedel, kde som. Keby som sa náhodou nevrátil...

Opatrne vstal, aby nezobudil drakov, a potom sa vykradol zo stajní. Potom otvoril obrovské hradné vráta a po špičkách vyšiel do svojej izby. Jeho poštový holub spal v klietke s hlavičkou ukrytou pod krídlom. Keď ho počul vojsť, zobudil sa.

„Pššš,“ povedal Kale a priložil si prst k perám.
„Zostaň potichu.“

Kale došiel k písaciemu stolu, namočil brko do atramentu a napísal správu:

Zroloval malý útržok pergamenu, vložil ho do koženého puzdra, ktoré mal holub priviazané k nožičke, a pridržal vtáka oboma rukami pred oknom.

„Na Kasiho hrad,“ prikázal.

Poštový holub vyrazil okamžite na cestu.

Kale sa rozhliadal po izbe a hľadal, čo by mu mohlo pomôcť. Do tašky vložil Rídela, hovoriacu knihu, niekoľko pergamenov a brko.

Kuriel bol nemý, ale pomocou správ by sa mohli dorozumieť.

Páčilo by sa mu vziať si so sebou kopiju zo svojej zbroje, ale po súboji Arka s Dupákom bola v zlom stave a Kasi si ju odniesol k sebe na hrad, aby ju opravil. Nenašiel nič ďalšie, čo by mu mohlo byť užitočné. Prešiel kuchyňou, vzal si krajec chleba a zopár jabĺk, ktoré ležali v košíku, a vyrazil z hradu.

„Fajn, takže vyrazíme,“ riekol.

Po ceste do stajní si všimol šnúru so zavesenou bielizňou, ktorá bola napnutá medzi dvoma stromami, a dostal nápad.

To by mohlo fungovať, pomyslel si.

Sňal niekoľko kúskov bielizne, ktoré viseli na šnúre, a vložil ich do vaku. Potom vyrazil za Mondragom, ktorý si chrapkal na slame.

„Ideme, zobud' sa,“ povedal mu a zatriasol s ním. „Musíme sa vydať na cestu hneď teraz.“

Mondrago otvoril jedno oko a pozrel sa naňho. Potom sa pretiahol a pomaly sa postavil na nohy. Kale mu podal vedierko so žrádlom, a zatiaľ čo drak raňajkoval, pripevnil mu popruhy mondrazozu. Keď prácu dokončil, obidvaja vyrazili zo stajní a vydali sa po kamenistej ceste, ktorá viedla cez hradný most.

Začínalo nové dobrodružstvo.

KAPITOLA DRUHÁ

Wickenburgov hrad

Slnko vykuklo nad obzorom, keď Kale s Mon-
dragom šliapali cez kopce a obrábané políčka
smerom k Wickenburgovmu hradu. Ako Kale
predpokladal, v tomto čase nikoho cestou
nestretli a ani na nebi nebolo živej duše. Musia
sa poponáhľať, skôr než sa obyvatelia Samarada
prebudia a vyrazia pracovať na pole.

Potiahol za opraty, aby Mondraga popohlnal.
„Pobež, Mondrago, rýchlejšie.“

Mondrago si veselo vykračoval. Občas ho zaujal nejaký zajac, ktorý hopkal v blízkosti, a pokúsil sa ho prenasledovať, ale Kale držal opraty skrátka, aby neposedného draka udržal pod kontrolou.

Zatiaľ čo pokračovali v ceste, Kalemú napadali tisíce otázok.

Čo asi Kuriel chcel?

Vedel azda, že hľadajú semienka, aby navrátili život hovoriacim stromom?

Existoval iba jediný spôsob, ako to zistiť.

Bol taký ponorený do svojich úvah, že si skoro nevšimol, že už sú takmer pri Wickenburgovom hrade. V diaľke zbadal impozantný múr, ktorý bránil prieniku do pevnosti. Priťahol opraty, aby Mondrago zastavil, a zostal hľadiť na veľké šedivé kamene. Spomenul si na deň, keď Mondrago prekĺzol do starostovho

hradu a zabijacké draky ho takmer zožrali. Predstava, že sa s nimi znova stretne tvárou v tvár, sa mu vôbec nepáčila. Musí byť v strehu. Ale ako sa len dostane do kobiek bez toho, aby ich zbadali? S Mondragom bolo nemožné dostať sa dovnútra bez toho, aby si ich niekto všimol.

A čo teraz? spýtal sa Kale sám seba, zatiaľ čo zamieril s mondrazom k hustým kroviskám, aby sa medzi nimi ukryl a vymyslel nejaký plán.

Práve v tom okamihu sa začal Mondrago nepokojne ošávať a pozrel sa hore.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Kale. Tiež zdvihol oči k nebu a videl, že sa blíži drak. Bol zafarbený do zelena a obťažkaný vecami. Okamžite ho spoznal: Čiko, Kasov drak, s priateľom v sedle. Prudko sa otočili a zdalo sa, že niečo hľadajú.

Kale podišiel na čistinu a zamával na kamaráta.

„Kasi, tu sme!“ povedal a pokúsil sa veľmi nekričať.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.